

vyloučeno. Kárný nález ponechává stranou otázku, jaký dojem vyvolal neb alespoň mohl vyvolati závadný oběžník u věřitelů, kterým svědčil, ačkoliv právě na tomto dojmu závisí posouzení, zda byl oběžník na újmu nebo hrozil-li alespoň újmou vážnosti a cti stavu advokátů. Vylíčov v oběžníku finanční stav dlužníka a označiv vyrovnací návrh za příznivý i pro věřitele, přejímal obviněný jakési třebas ne právní, avšak přece morální ručení za tyto údaje, pokud se týče za jejich správnost, a může — jak odvolání nikoliv nevhodně podotýká — snadno utrpěti výtku nesprávného, cti a vážnosti stavu nešetřícího jednání, ukáže-li se za vyrovnacího řízení, že majetkový stav dlužníka odůvodňuje vyšší než nabízenou kvotu. Nehledíc k tomu může ucházení se zástupce dlužníka o zastupování též věřitelů snadno u nich vyvolati povšechný předpoklad, že se příslušník stavu advokátů neštítí nebezpečí, že se dostane do rozporu povinností, v němž pak nutně nemůže šetřiti zájmů obou stran a poruší povinnost hájiti práva klientova pilně, věrně a svědomitě proti jedné z obou stran. Jelikož si obviněný tento účinek oběžníků na věřitele při náležitě úvaze uvědomiti mohl a měl, jest v souzeném činu spatřovati i kárný přečin zlehčení vážnosti a cti stavu. Je-li takto dokázáno, že se závadný postup příčí zákazu podvojného zastupování a je s to zlehčiti čest a vážnost stavu advokátského, nelze připustiti ani možnost úvah o tom, zda by se — a to ovšem především v zájmu dlužníka — doporučovalo umožniti věřitelům, kteří jsou zásadně pro vyrovnání, hlasovati pro vyrovnací návrh beze všech výloh pro ně tím, že se právní zástupce dlužníka uváže v zastupování i věřitelů při vyrovnacím roku na útraty dlužníkovy, jak za to má napadený kárný nález, při čemž ostatně převážně dbá jen zájmů dlužníkových a přezírá nutnost, by ve vyrovnacím řízení nejen zdánlivě, nýbrž skutečně a účinně byly zastoupeny i zájmy věřitelů, třebaže zásadně již projevíli ochotu hlasovati pro vyrovnání. Tím méně ovšem může míti význam poukaz kárného nálezu na obavu, že se při potírání a kárném stíhání postupu, jaký se dává obviněnému za vinu, snad vyvine prakse, že nastrčená osoba nebo substitut advokáta dlužníkovy přejímá zastoupení věřitelů. Že jest možno pokusiti se o obcházení zákona tím, že se postup nepochybně závadný nahrazuje, pokud se týče jen zastírá postupem stejně, ne-li více závadným, nemůže býti důvodem, by zákon nebyl správně vyložen a by mu nebyla zjednána platnost.

Čís. 132 dis.

Advokát, který se dá nutiti k plnění zákonných povinností pohrůzkou nadřízeného stavovského úřadu (jehož ochrany se strana musí dovolávat), ba dokonce i trestním zakročením, vzbuzuje nepochybně svým chováním nedůvěru stran a obecnostva k advokátnímu stavu a otfásá jeho vážnosti.

To, že na advokátu byly příliš horlivě vymáhány daně a poplatky, neospravedlňuje zadržetí nebo použití svěřených mu peněz pro vlastní soukromé potřeby.

(Rozh. ze dne 9. května 1931, Ds I 16/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 31. března 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinnosti povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Odvolání marně se pokouší dodíčiti, že obviněný byl okolnostmi na jeho vůli nezávislými přímo donucen, že nemohl svému substituentu Dr. Frant. H-ovi najednou a hned vyplatiti částku pro jeho klienty přijatou, a omlouvati zjištěnou skutečnost, že ani své vlastní straně, majitelce časopisu A. nezaplatil z vyúčtování pro ni vyplývající zbytek inkasovaných pohledávek, a že prý se tak stalo jen z neodolatelného donucení (§ 2 g tr. zák.). Napadený nález zjistil, že obviněný, obdržev podle smíru ze dne 15. dubna 1929 od Anežky G-ové koncem dubna 1929 pro Marii M-ovou 8.500 Kč a pro Antonína G-a 2.846 Kč (zastoupené Dr. Frant. H-em), výplatu těchto peněz zadržoval, splativ teprve 29. května 1929 na opětovné upomínky jen 5.000 Kč, a teprve po oznámení věci výboru advokátní komory a po jejím zakročení zaslal další splátku 2.500 Kč dne 19. června 1929. Zbytek 3.940 Kč, po srážce svých palmárních útrat 740 Kč, v částce 3.200 Kč uhradil Dr. Frant. H-ovi až 8. srpna 1929, když již dříve k oznámení Dr. H-a bylo proti němu zavedeno trestní vyhledávání pro zločin zpronevěry podle §§ 183 a 184 tr. zák. a když byl výborem advokátní komory několikrát vyzván, by zadržené platy splnil s pohrůžkou, že, nestane-li se tak nejdéle do 7. srpna 1929, bude věc postoupena kárné radě. Vývody odvolání obviněného, že prý nemohl ony výplaty konati včas, any byly na něm příliš horlivě vymáhány daně a poplatky, nemohou ospravedlniti zadržení nebo použití svěřených mu peněz pro vlastní soukromé potřeby, an je měl podle příkazu vyplatiti Marii M-ové a Antonínu G-ovi. Kdyby byl obviněný dbal této povinnosti, měl a musel použití svěřené mu hotovosti ke splnění příkazu zmocnítele, a lichou jest jeho výmluva na přísné vymáhání daní, ano tu šlo o peníze mu svěřené, by je dále podle příkazu odevzdal. Také zjištěný postup a jednání obviněného ve věci jeho mandantky »A.« ohledně výplaty vyúčtovaného salda 5.205 Kč 96 h, jejíž splnění muselo býti vymáháno sporem, končícím vydáním směnek, které obviněný zase včas nezaplatil, tak že musely býti zažalovány a podle platebních příkazů vedena býti exekuce k jejich vydobytí, jejíž úspěšnému výsledku snažil se obviněný brániti jednak uplatněním vylučovacích nároků své matky na zabavené předměty, jednak vyloučením jich z exekuce z důvodu nezbytné potřeby pro výkon vlastní advokacie. Ve zjištěných skutkových okolnostech, v napadeném nálezu ještě podrobněji vytýčených, shledala důvodně kárná rada v obou případech objektivní i subjektivní skutkovou povahu přečinu porušení povinností v §§ 9 a 11 adv. ř. a § 1009 obč. zák. obviněnému jako advokátu a zmocněnci uložených, i přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, ježto advokát,

který se dá nutiti k plnění zákonných povinností pohrůzkami nadřízeného stavovského úřadu (jehož ochrany se strana musí dovolávati), ba dokonce i trestním zakročením, vzbuzuje nepochybně svým chováním nedůvěru stran a obecnstva k advokátnímu stavu a otrásá jeho vážností. Nesejde na tom, zda Dr. H. použil příliš ostrých zákroků proti obviněnému, stačí, že obviněný svým jednáním a vzpíráním se splnití své povinnosti, zavdal k nim důvodný podnět.

Čís. 133 dis.

Odvolání z nálezů kárné rady jest podati v neprodlužitelné čtrnáctidenní lhůtě (§ 48 kár. stat.); i na tuto lhůtu jest obdobně použiti ustanovení druhého odstavce § 6 tr. ř.; jest zkoumati z povinnosti úřadu, nebylo-li odvolání podáno opožděně; pakli ano, jest je odmítnouti.

(Rozh. ze dne 9. května 1931, Ds I 3/31.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl odvolání obviněného z nálezů kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 17. listopadu 1930, jímž byl odvolatel pro přečin porušení povinnosti povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu odsouzen a vymazán ze seznamu.

O d ů v o d n ě n í:

Obviněný podal proti nálezům kárné rady advokátní komory v Praze, který mu byl doručen dne 13. prosince 1930, odvolání co do viny i co do trestu. Toto odvolání bylo dáno na poštu dne 29. prosince 1930, a došlo kárné radě dne 30. prosince 1930. Podle § 48 zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. (kár. stat.) jest odvolání podati ve čtrnáctidenní neprodlužitelné lhůtě od doručení nálezů a rozhodovacích důvodů ke kárné radě, která nález vynesla, a v téže lhůtě lze podati i doličení důvodů. Byl-li nález, o nějž jde, doručen obviněnému dne 13. prosince 1930, náleželo mu, chtěl-li s účinkem použiti práva § 47 čís. 1 cit. zákona, by oznámil odvolání proti nálezům a podal doličení důvodů nejdéle do 27. prosince 1930, který byl posledním dnem čtrnáctidenní lhůty § 48 cit. zák. Tento den bylo do neprodlužitelné čtrnáctidenní lhůty vpočítati, an to byl den všední, a neplatila tu tedy výjimka § 6 odst. 2 tr. ř., jehož jest obdobně použiti, že se totiž poslední den lhůty nevčítá do lhůty, padne-li konec lhůty na den, ve který poštovní úřad místa, kde spis má býti podán poště neb úřadu, nepřijímá v každodenních obvyklých hodinách doporučené poštovní zásilky. Dal-li obviněný odvolání na poštu teprve dne 29. prosince 1930, jež ke kárné radě došlo dne 30. prosince 1930, podal obviněný opravný prostředek odvolání po uplynutí lhůty § 48 cit. zák. Ana jest lhůta § 48 neprodlužitelná, bylo odvolání oznámeno a podáno opožděně, což jest zkoumati z úřadu (§ 48 odst. 2 cit. zák.). O takovém odvolání nelze zahájiti řízení podle § 50